

1.

Het begon op de dag dat er niets meer gebeurde.

Uit lichte verveling, maar vooral uit nieuwsgierigheid, had ik het boek: *Leven wanneer je niets meer hoeft* van Jan de Wit gekocht. Het had een grijze kaft. Grijs! Een kleur die blijkbaar bij pensioen hoort. Afschuwelijk. Jan de Wit. Nooit van gehoord. Toch wist ik meteen dat ik hem niet mocht. *Pensioen is niet stoppen met werken, maar stoppen met wachten op het weekend*. Dat was de eerste zin en die was irritant goed. Ik had hem kunnen bedenken. Sterker nog, ik had dat boek moeten schrijven en het was een grof schandaal dat dat niet gebeurd was. Na een paar pagina's zakte het in elkaar. De tekst was te voorspelbaar. Alsof Jan de Wit zelf met pensioen was gegaan na die ene goede zin. Ik bladerde naar het midden. Nog honderdvijftig pagina's. Ik kreunde.

Ik was te laat geweest met mijn manuscript. Mijn uitgever had me een aantal keren gewaarschuwd, maar ik dacht dat het niet erg was dat ik mijn deadline niet zou halen. Mijn staat van dienst kon wel een stootje hebben. Tien boeken heb ik op mijn naam staan, allemaal succesvol en goed verkocht. Patrick had nog nooit reden gehad om te klagen, maar deze keer ging het anders.

Nadat de deadline verstreken was, werd het stil. Toen ik mijn manuscript instuurde, kwam er helemaal geen reactie. Ik was misschien tien dagen te laat, hooguit. Een beetje uitgever met gevoel voor zijn auteurs kan daar wel overheen stappen. Toch vond ik het vreemd dat ik niet eens een bedankje kreeg. Dus belde ik na vijf dagen zelf op. ‘Hallo Patrick, met Vince. Ik heb nog niets gehoord.’

‘Sorry Vince, vergeten. Je manuscript is binnen, maar...’

‘Mooi. Voldoet het aan je verwachtingen?’

‘Hm. Ik heb het nog niet bekeken.’

‘Wat bedoel je, nog niet bekeken? Heb je het zo druk?’

‘Dat niet, maar het is te laat ingestuurd, Vince. Dat wist je toch?’

‘Kom op, Patrick. Zoiets komt toch niet op een week aan.’

‘Deze keer wel.’

‘Oh ja? Hoezo dan?’

‘Er moest een publicatie komen en jouw manuscript liet te lang op zich wachten. Dus heb ik voor Jan de Wit gekozen. Zijn manuscript lag al weken in mijn kast. Dat paste precies in het fonds. Hij wordt nu steeds geliefder bij lezend Nederland. Hij is actief op sociale media. Dat hoort er tegenwoordig bij.’

‘Sociale media...’ zei ik. ‘Dat is toch vooral een verzameling mensen met een opgeblazen ego?’

Ik hoorde Patrick aan de andere kant van de lijn diep zuchten. En toen wist ik het: mijn rustige, enigszins bijzondere bestaan als gepensioneerde en schrijvende professor stond op losse schroeven. Sociale media, mijn hele leven heb ik zonder die onzin gedaan, en eerlijk gezegd is dat uitstekend bevallen. Mijn hoofd stond op ontploffen, want onrechtvaardigheid is bij mij geen mening, het is een lichamelijke reactie. Patrick had nog nooit moeilijk gedaan over een gemiste deadline. Nooit had hij zelfs maar de moeite genomen om te vragen waarom ik te laat was. Had hij dat wel gedaan, dan had ik het kunnen uitleggen, en dan had mijn boek gewoon in de winkels gelegen. In plaats daarvan lag daar dit... misbaksel.

2.

Soms verlangde ik terug naar mijn leven aan de universiteit. Naar de gangen die altijd naar koffie en boeken roken. Naar collegezalen waarin het stil werd zodra ik begon te spreken. Ik wilde niet opscheppen maar ik was professor en had een zekere status, want ik was Neerlandicus én filosoof. Een combinatie die mensen interessant vonden. Collega's waardeerden me. Studenten luisterden. Op congressen werd mijn naam aangekondigd met een...